

præsenterer møde saaledes, hver med sine tildeels modsigende Mandater, en Forening mellem dem være let? Er det rimeligt? Er det ønskeligt? Jeg vil tilføie, at, naar vi tilmed tænke os, at forskjellige Nationaliteter, at forskjellige Sympathier kunne herske i hver enkelt Landsdeel, saa bliver Stillingen endnu vanskeligere i den Fællesforsamling, hvor dog Nationaliteten altid er og maa være blandet. — Det er disse Betænkkeligheder, som jeg har havt med Hensyn til den Maade, hvorpaa Udvalgets Fleertal har tænkt sig Fællesforsatningen sammensat, og som jeg derfor i Forening med andre Rigsdagsmænd har søgt at faae ændret ved det under Nr. 50 stillede Ændringsforslag. Jeg skal derefter gaae over til det Ændringsforslag, som efter min Mening er det vigtigste og betydningsfuldeste blandt alle de øvrige stillede Ændringsforslag, og hvorom efter min Mening Kampen væsentligt vil dreie sig, det er det, som er stillet under Nr. 52 af en æret Rigsdagsmand fra Aarhus Amt, og som gaaer ud paa, at af Fleertallets under Nr. 2 stillede Forslag skal hele den Sætning bortfalde, der lyder saaledes: „Efterat have modtaget Meddelelse af den Fællesforsamling, som Kongen i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaadigt maatte agte ufortøvet at lade udgaae.“ Dette Ændringsforslag er efter min Mening eensbetydende med et Forslag, der gik ud paa, at vi, uden at kjende Fællesforsatningen, skulde vedtage en ny Grundlov. Det har aldeles den samme Betydning. Ved at vedtage dette Forslag, vilde vi moralisk binde den kommende Rigsdag til at vedtage Forandringer i Grundloven, uden at kjende Fællesforsatningen (Nei!). Naar vi give efter i dette Stykke, ville vi gjøre det langt vanskeligere for denne Rigsdag, der kommer saalangt senere, der staaer Afgjørelsen meget nærmere, at kunne sætte Noget igjennem. Altsaa, gaae vi ind paa det under Nr. 52 stillede Ændringsforslag, da opoffre vi i Virkeligheden den ene af de af os stillede Betingelser, den nemlig, som gaaer ud paa, at vi ville kjende Fællesforsatningen, inden vi gaae ind paa Forandringer i Grundloven. Og gaaer da dette Forlangende fra vor Side, at vi ville kjende

Fællesforsatningen, inden vi gaae ind paa Forandringer i Grundloven, gaaer det forvidt? Efter Regjeringens tidligere Udtalelser, efter den forhenværende Premierministers aldeles tydelige Udtalelser maatte vi vente, at Fællesforsatningen endog blev os forelagt til Forhandling. Denne efter disse Ministeriets Udtalelser fra vor Side aldeles berettigede Fordring have vi imidlertid opgivet, og heri bestaaer den **store** Indrømmelse, der er gjort fra Folkethingets Side, den **store** Indrømmelse, der, som jeg haaber, vil finde en fortjent Paaskjønnelse fra Ministeriets Side, finde den saaledes, at Ministeriet ved rolig Overbeviselse vil indsee, at vi have indrømmet Alt, hvad vi med uskadet Samvittighed have kunnet indrømme Regjeringen. Her er ikke Tale om personlig Tillid til de enkelte Ministre; jeg for mit Bedkommende vilde roligt overlade min egen Belsærd i den høitærede Premierministers Hænder, fuldkommen overbevist om, at den vilde blive varetaget med al Samvittighedsfuldhed og Omhu, men her er Tale om en politisk Sag, og her kan den ærede Premierminister ikke see bort fra sine egne tidligere Anskuelser, der i betydelig Grad afvige selv fra Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Jeg er overbevist om, at den ærede Premierminister har aldeles opgivet disse sine egne tidligere Anskuelser, at han har sluttet sig til den Rgl. Kundgjørelse af 28de Januar 1852, men alligevel kan den høitærede Premierminister dog neppe Andet end finde det i sin Orden, om man har nogen Tvivl, om han dog ikke betragter Udviklingen af den Rgl. Kundgjørelse under Paavirkning af sine egne tidligere offentligt udtalte og forsvarede Anskuelser. Jeg siger dette paa ingen Maade, for at begrunde nogen Mistillid til den ærede Minister — det er der her ikke Tale om, — men jeg siger, at herefter er den ærede Minister uberettiget til at kræve den Tillid, han forlanger, og som man, idetmindste efter min Mening, hverken kan vise ham eller overhovedet noget Menneske. En saadan Tillid, foreskommer det imidlertid mig, at Ministeren dog forlanger af os. Jeg maa bemærke, at, naar